

útratám soudně určeným, účtované poplatky však že soudně určeny nebyly, a rekursní soud připojil další důvod, že jde o náklady movitostní exekuce, ty však k exekučním nákladům požívajícím pořadí jistiny podle § 216 poslední odstavec ex. ř. nepatří. S těmito důvody nelze souhlasiti. V § 265 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n., tedy v zákonu novějším než je exekuční řád, se stanoví, že přednostní zástavní právo dvou, po případě tříletých nedoplatků daně pozemkové, domovní a výdělkové nemovitost zatěžující přísluší také přírážkám a příslušenství. Co jest rozuměti příslušenstvím stanoví § 259 uvedeného zákona a jsou to mimo jiné též náklady exekuční. Podle § 404 citovaného zákona rozumí se náklady exekučními náklady berní exekuce a jest je (§ 404 poslední odstavec) vymáhati zároveň s vykonatelnou daňovou pohledávkou. Podle těchto zákonných ustanovení nelze tedy exekučním poplatkům, vzniklým při vymáhání daní, odpírati uspokojení v přednostním pořadí spolu s příslušnou daňovou pohledávkou a důvody nižších soudů pro nepřikázání exekučních poplatků neobstojí. Dovolávati se ustanovení § 216 poslední odstavec ex. ř. vzhledem k novějšímu ustanovení § 265 uvedeného zákona čís. 76/27 nelze. Přesto však nebyly poplatky přiřčeny nižšími soudy právem. Nejde-li o nároky zřejmé z veřejné knihy, ze zájemních a jiných exekučních spisů, nestačí podle § 210 ex. ř. nároky k rozvrhu nejvyššího podání jen přihlásiti, nýbrž jest je i listinami prokázati, jinak se k nim nepřihlíží. Berní úřad exekuční poplatky, o něž jde, jen přihlásil, avšak ani co do existence ani co do výše jejich nedoložil. Z výpisu z pozemkové knihy, ze zájemních a jiných exekučních spisů oprávněnost a výše oněch poplatků zřejma není. Z toho důvodu nebylo lze poplatky přikázati a dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 13059.

Vymáhající věřitel, jenž zabavil věci ve stánku, najatém dlužníkem, jednal v mezích svých práv a nemůže býti činěn zodpovědným za škodu vzešlou třetí osobě tím, že zabavil její věci, leč že by tato osoba prokázala, že vymáhající věřitel provedl zabavení v úmyslu, by ji poškodil. Vymáhající věřitel nebyl povinen zrušiti exekuci dříve, než se bezpečně přesvědčil o pravdivosti tvrzení třetí osoby, že byly zabaveny její věci.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1933, Rv I 527/32.)

Žalovaný zabavil k vydobytí pohledávky za Marií G-ovou na trhu v Ch. zboží, jež bylo prodáváno ve stánku, najatém dlužnicí. Žalobkyně, dcera dlužnice, domáhala se žalobou, o niž tu jde, na žalované náhrady škody, tvrdíc, že zboží, jež bylo zabaveno, prodávala ona (žalobkyně); nikoliv dlužnice, a že tím, že jí zabavením bylo znemožněno

prodati zboží, utrpěla škodu v zažalované výši. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Je nesporno, že žalovanému byla povolena usnesením okresního soudu ze dne 16. ledna 1930 létací exekuce proti matce žalobkyně Marii G-ové a že exekuce ta byla provedena dne 1. dubna 1930 na jarmu v Ch., a to, jak odvolacím soudem je zjištěno, tím způsobem, že bylo zabaveno zboží, které bylo ve stánku, jež si najala dlužnice Marie G-ová, která, jak je nesporno, má živnostenský list. Odvolací soud pak zjistil dále nepřisežnou výpověď žalovaného, že zabavení byl přítomen trhový komisař, jenž výslovně prohlásil, že žalobkyně nemá žádné právo prodávati na trhu, pokud se týče v uvedeném stánku, ježto si nenajala žádný stánek. Podle § 253 ex. ř. lze zabaviti věci, jež má dlužník ve svém chování (ve své moci). V instrukci pro výkonné orgány pol. 63 čís. 2 je výslovně uvedeno, že věci uložené ve zvláštní živnostenské místnosti jsou v chování majitele živnosti. Z toho plyne, že předměty ve stánku Marii G-ovou najatém byly po rozumu § 253 ex. ř. v její moci a byl proto žalovaný oprávněn vésti na věci ty exekuci, a učiniv tak, jednal jen v mezích svých práv a nemůže podle § 1305 obč. zák. býti odpovědný za škodu žalobkyni zabavením snad vzešlou, leč že by žalobkyně prokázala podle druhého odstavce § 1295 obč. zák., že žalovaný provedl zabavení v úmyslu, by ji poškodil. To však žalobkyně netvrdila, tím méně prokázala. Pokud žalobkyně tvrdí, že žalovaný věděl nebo věděti musil v době zabavení, že zabavuje cizí věci, ocitá se v rozporu se zjištěními odvolacího soudu. Odvolací soud zjistil, že při provádění exekuce tvrdila žalobkyně, že zboží je její, že ukázala žalovanému také komisní notu firmy J., že mezi zbožím bylo však také zboží, které žalovaný sám Marii G-ové dodal, že intervenující policie a výkonný orgán vzhledem ke shromažďujícímu se množství lidí naléhali na rychlé provedení exekuce, takže nebylo lze provésti roztřídění zboží a nemohl se ani žalovaný přesvědčiti, zda a které zboží je totožné se zbožím uvedeným v komisní notě. Z těchto zjištění plyne, že žalovaný tehdy nevěděl a ani věděti nemohl, že věci, jež byly ve stánku Marie G-ové, a peníze za ně stržené nepatří jí, nýbrž žalobkyni, a že se ani o tom na místě samém nemohl přesvědčiti, a ježto nároky vylučovací uplatňovala dcera dlužnice, která v stánku dlužnicí najatém prodávala, mohl míti důvodné podezření, že ve skutečnosti jde o zboží patřící dlužnici. Jednal proto žalovaný, když provedl zabavení, jen v mezích svého práva a nebyl povinen exekuci zabavením zboží žalobkyni do komise daného a stržených peněz zrušiti dříve, než až se bezpečně přesvědčil o pravdivosti jejího tvrzení. Že by v tomto směru ho stihalo nějaké zavinění, dovolatelka nevytýká. Ježto tudíž žalovaný

prováděje zabavení jednal jen v mezích svého práva, není podle § 1305 obč. zák. práv žalobkyni ze škody, která jí zabavením vzešla (srovnej rozhodnutí čis. 4632, 5936, 10.336 sb. n. s.), a nepochybil odvolací soud, když zamítl žalobu.

Čís. 13060.

Nebyla-li volba prozatímního zřizence obce v Čechách provedena hlasovacími lístky, nestalo se prozatímní ustanovení obecním zřízením platně. Tato neplatnost nebyla zhojena tím, že příslušné usnesení obecního zastupitelstva nabylo moci práva.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1933, Rv I 1625/32.)

Žalobce byl dne 9. srpna 1930 přijat za strážníka do služeb žalované obce v Čechách. Po zkušebním roku byl žalobce dne 8. ledna 1932 k 15. únoru 1932 propuštěn bez disciplinárního řízení. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovné obci mimo jiné, že výpověď daná mu žalovanou obcí jest neplatna vůbec a že žalovaná obec jest povinna ponechat žalobce dále ve službě a platiti mu služební požitky. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Soud první stolice zamítl žalobní žádost, pokud se v ní žalobce domáhal rozsudku, že výpověď daná mu žalovanou obcí jest neplatná vůbec, to jest i se lhůtou k 1. dubnu 1932, a že žalovaná obec jest povinna ponechat žalobce dále ve službě a platiti mu služební požitky, v podstatě proto, že nebyl žalovanou obcí vypsán řádný konkurs a že se volba žalobce obecním zastupitelstvem nestala hlasovacími lístky podle § 48 českého obecního zřízení. V odvolání uplatnil žalobce jen odvolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní, ale nebrojil v něm ani proti zjištění prvního soudu, že se volba nestala hlasovacími lístky, ani proti jeho závěru, že nebyl vypsán řádný konkurs. Odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu v napadené části rovněž v podstatě z toho důvodu, že již při prozatímním ustanovení žalobcově nebylo postupováno podle § 6 zákona čis. 16/1920 sb. z. a n. a § 48 českého obecního zřízení. V dovolání žalobce sám přiznává, že volba nebyla provedena podle předpisu posledního odstavce § 48 českého obecního zřízení hlasovacími lístky. To postačí pro rozhodnutí o žalobní žádosti, takže není ani třeba uvažovati o další otázce, zda byla v souzeném případě provedena řádná veřejná soutěž, o niž se dovolání nezmiňuje. Zákonnými podmínkami pro ustanovení obecního zřizence za platnosti zákona ze dne 17. prosince 1919 čis. 16 sb. z. a n.